

Hồi thứ ba mươi lăm
Mười năm nhậm nhục thủ hạ trả
Mấy độ tìm con hận chưa tiêu

Thượng Côn tuy trấn định nhưng bọn võ sĩ canh giữ con tin bị Thiết Ma Lặc đột ngột xông tới đánh giết như thế lại không khỏi nhón nhác, chân trần rối loạn, nói thì chậm chạp lúc ấy rất mau, cha con Hàn Trạ cũng đã phi thân nhảy xổ tới, Hàn Trạ thủ pháp mau như chớp, một chỉ điểm ngã tên võ sĩ đả thương Tiết phu nhân, Hàn Chỉ Phân phóng một ngọn phi đao xuyên tim tên võ sĩ canh giữ Nhiếp phu nhân, Tiết phu nhân chỉ bị cắt một vành tai, Nhiếp phu nhân thì hoàn toàn vô sự. Hàn Trạ nói “Chỉ Phân, người bảo vệ hai vị phu nhân, ta tới giúp Ma Lặc một tay”.

Y đang định thi triển bản lĩnh Cách không điểm huyết điểm ngã Thượng Côn, nhưng Thượng Côn lại vô cùng giáo hoạt, y nhận ra Hàn Trạ là danh gia điểm huyết đệ nhất thiên hạ, lập tức lui vào góc nhả, dựa lưng vào tường, nắm chặt Lư phu nhân che chắn trước mặt, cười nhạt nói “Hàn lão tiên bối, ta biết bản lĩnh Cách không điểm huyết của người, nhưng người vẫn không thể cách vật truyền công đâu! Nếu người không sợ điểm chết người đàn bà này, thì cứ việc thi triển công phu thôi”. Thượng Côn lấy Lư phu nhân làm cái mộc đỡ tên, Hàn Trạ cũng hết cách.

Lư phu nhân lại thần sắc thản nhiên, không những không sợ hãi, mà còn mặt mày hơn hớn, nói “Ma Lặc, người quay về đây chắc có chuyện gì xảy ra rồi, Tiết Tung và Nhiếp Phong đâu?” Thiết Ma Lặc nói “Cha con Nhiếp Phong và con gái người cùng đi với ta, hôm nay đã đánh giết một trận trong cung An tặc, Nhiếp Phong đã quyết ý hồi tâm rồi. Xem tình hình này thì Tiết Tung cũng không phản không xong, y đã không ở đây thì nhất định đã tới chùa Long Phúc triệu tập thân binh rồi”. Lư phu nhân cười nói “Hay lắm, An tặc quân loạn người lìa, ngày chết không còn xa nữa. Các người cứ chờ mà xem, còn có chuyện hay hơn sắp diễn ra”. Thượng Côn quát “Người lú lú lo lo cái gì thế, mau bảo họ lui ra, nếu không ta sẽ cho người nếm mùi lợi hại”. Lư phu nhân cười nói “Nếu ta sợ chết, đã không ở lại làm bà vú trong nhà Tiết Tung, tuy ta không thể chính mắt nhìn thấy An tặc

diệt vong, nhưng mỗi thù chồng nay mai là trả được rồi, chết cũng không có gì hối tiếc”. Đột nhiên nàng cất cao giọng nói “Đại ca, đại tẩu, làm phiền các người chiếu cố cho con gái ta”. Câu nói chưa dứt, chỉ nghe một tiếng la hoảng. Lư phu nhân đã máu đầm vạt áo.

Nhưng tiếng la hoảng ấy không phải do Lư phu nhân phát ra, nguyên là Lư phu nhân có ý làm như chống nàng, để bọn Đoàn Khuê Chương đánh giết kẻ địch không cần úy kỵ, nên làm theo cách Sử Dật Như chồng nàng thúc mạnh về phía sau một cái ấn vào mũi đao của tên võ sĩ sau lưng để tự tử năm xưa, tiếng la hoảng ấy là do Thượng Côn phát ra. Y có nằm mơ cũng không ngờ Lư phu nhân lại có động tác ấy.

Đoàn Khuê Chương gầm lớn một tiếng, như một con mãnh sư xông tới, Đậu Tuyền Nương còn mau hơn, nàng thân hình chưa tới, đạn hoàn đã phát ra, Thượng Côn mất đi tám “mộc đỡ tên”, bị đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương đánh trúng, Thiết Ma Lặc nhảy vọt tới, trường kiếm vung ra đóng đinh luôn Thượng Côn xuống đất, từ trước ngực xuyên ra sau lưng.

Đậu Tuyền Nương bế Lư phu nhân lên, nói “Đại tẩu, tẩu vất vả quá! Lư phu nhân ứa nước mắt mỉm cười nói “Gặp lại các người, ta có chết cũng rất vui sướng!”. Đậu Tuyền Nương kêu lên “Không, tẩu không chết được!”. Nàng nhìn kỹ vết thương của Lư phu nhân, thấy vết thương rất sâu, nhưng tim vẫn còn đập, vội lấy thuốc kim sang rịt cho Lư phu nhân.

Đoàn Khuê Chương quát “Tránh ta thì sống, chống ta thì chết!”, một thanh trường kiếm chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, đánh bọn võ sĩ kêu trời kêu đất. Hàn Trạm thì đã dùng thân pháp Xuyên hoa nhiều thụ thi triển công phu điểm huyết, bọn võ sĩ bị y điểm trúng huyết đạo là lập tức không sao động dậy. Không đầy khoảnh khắc, bọn võ sĩ bắt giữ con tin đều đã bị điểm ngã.

Trong sảnh tuy cũng có một số võ sĩ giỏi, nhưng họ đối phó với vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã cảm thấy khó khăn, hướng hồ hiện lại có thêm ba người cha con Hàn Trạm và Thiết Ma Lặc, như cọp mọc thêm cánh, qua một trận đánh giết bọn võ sĩ đã không thể đứng vững trong sảnh nữa.

Nhưng bọn Đoàn Khuê Chương đánh ra tới cổng lớn lại gặp khó khăn, trên đường phố dày đặc quân Vũ lâm của An Lộc Sơn, ở trong

sảnh đường thì họ không thể nhất tề xông vào, nhưng trên đường phố thì không dễ mà xông qua được. Đương nhiên nếu không bị vướng bận thì với bản lĩnh của bọn Đoàn Khuê Chương mà muốn phá vòng vây cũng không khó lắm, nhưng họ phải chiếu cố cho vợ của Tiết Tung và Nhiếp Phong cùng gia nhân của hai nhà. Vợ hai người Tiết Nhiếp còn tốt, có thể tự đi được, vợ Tiết Tung cơ hồ đã sợ vỡ mật, Hàn Chỉ Phân phải dìu bà ta đi. Đậu Tuyền Nương trên lưng lại cũng Lư phu nhân bị thương, cũng phải cẩn thận từng bước, không dám nhảy mạnh, sợ động tới vết thương của Lư phu nhân, lại còn phải đề phòng tên bắn lên.

Đoàn Khuê Chương và Thiết Ma Lặc sóng vai xung sát, ra sức cướp đường, Hàn Trạm vung múa chiếc áo trường sam gạt đỡ xạ tiễn của quân Vũ lâm, còn may là vì giữa lúc hỗn chiến, chỉ có một số xạ thủ bắn giỏi trong quân Vũ lâm mới dám phát tên, không đến nỗi loạn tiễn cùng bắn, nhưng cũng đã có mấy người gia nhân bị trúng tên thương vong. Viên quản gia họ Hầu cũng bị trúng một mũi tên, may là không vào chỗ yếu hại, Thiết Ma Lặc có giao tình với y, liền kéo y chạy.

Đang lúc khẩn trương, chợt thấy đội quân của quân Vũ lâm rối loạn, một đám ăn mày từ đường hẻm tắt đánh ra, người nào cũng cầm Đả cầu bông xông vào đánh quân Vũ lâm, Thống lĩnh quân Vũ lâm là Mộc An cả giận quát “Lẽ nào lại thế, ăn mày mà cũng làm phản à?”, rồi sai một nhóm quân sĩ chặn họ lại. Một lão ăn mày hô hô cười rộ, nói “Con heo mập An Lộc Sơn còn dám làm phản, thì tại sao bọn ta không thể làm phản? Hô hô, bọn dê đội lốt cạp các người ngày thường hà hiếp bọn ta, bây giờ cũng nên ném thử mùi lợi hại của bọn ta xem?”. Mộc An cả giận, thúc ngựa phóng ra, từ trên cao đánh xuống, trường thương vung lên đâm tới lão ăn mày, lão ăn mày quát “Mộc đại nhân, người xuống đây, chúng ta công bằng đánh nhau một trận!”, và một tiếng chợt ném ra một sợi dây cuốn chặt cán thương, kéo Mộc An xuống ngựa. Nguyên lão ăn mày ấy là Vũ Thiết Tiêu sư đệ của Phong cái Vệ Việt, thủ lĩnh Cái bang ở kinh đô võ công tuy kém xa sư huynh nhưng muốn đối phó với một viên Thống lĩnh quân Vũ lâm thì thừa sức. Lần này Đoàn Khuê Chương vào kinh đã sớm liên lạc với Cái bang, nên Vũ Thiết Tiêu vừa nghe tin y gây ra chuyện ở nhà Tiết gia, liền đích thân suất lãnh đệ tử Cái bang tới trợ chiến.

Mộc An cả kinh, kêu lên “Người là cái gì mà xứng đáng đánh

nhau với ta”, rồi bỏ thương tháo chạy. Vũ Thiết Tiêu hô hô cười rộ, nói “Đại nhân, cứ thông thả mà đi, coi chừng vấp ngã đấy”. Mộc An đổi con ngựa khác, chỉ huy quân Vũ lâm hai phía bao vây, lúc ấy y đã biết bọn ăn mày này người nào cũng biết võ công, càng không dám khinh địch, càng không dám đích thân giao thủ với họ.

Bọn Đoàn Khuê Chương được Cái bang tới cứu viện, tinh thần phấn chấn, ra sức xung sát, không bao lâu đôi bên đã gặp nhau. Nhưng vì đệ tử Cái bang là do Vũ Thiết Tiêu triệu tập lúc gấp gáp, chỉ có bốn năm mươi người, so với quân Vũ lâm quả thật nhân số chênh lệch quá nhiều. Mộc An điều quân thiết giáp tới, người nào cũng tay cầm thuẫn bài chặn ngang đường lui, Cung tiễn thủ thì đứng sau lưng quân thiết giáp bắn tới. Đệ tử Cái bang đánh tới cố nhiên đánh bị thương không ít quân thiết giáp nhưng cũng có người trúng tên bị thương. Mấy phen vất vả mới đánh ra được tới đầu đường, nhưng quân Vũ lâm càng lúc càng đông.

Đang lúc kịch chiến, chợt nghe quân Vũ lâm lại nhốn nháo, quân sĩ chặn giữ đầu đường phía trước đột nhiên đều tránh ra hai bên, chỉ thấy một con ngựa phóng mau tới, người trên ngựa là một viên quan mặt trắng không râu. Hai phu nhân Tiết Nhiếp nhận ra y là Tổng quản thái giám Lý Trừ Nhi của An Khánh Tự “Thái tử” của An Lộc Sơn. Chỉ nghe Lý Trừ Nhi quát lớn “Thái tử và Dương Đại Tổng quản có lệnh, quân Vũ lâm rút về cung ngay”. Thống lĩnh đội quân Vũ lâm này là Mộc An tướng thân tín của An Lộc Sơn, còn hai viên Phó Thống lĩnh đều là đệ tử của Dương Mục Lao, một người là Thượng Côn vừa chết, một người là Trình Kiên nhị đệ tử của Dương Mục Lao. Mộc An thoáng ngần ngừ, nói “Chúng ta vâng mệnh chúa công đi bắt phản tặc tại sao Thái tử lại đột nhiên gọi về? Chúng ta nên tiếp tục làm theo lệnh của chúa công hay theo lệnh của Thái tử?” Trình Kiên nói “Tiết Tung và Nhiếp Phong đều không có ở nhà, muốn bắt họ cũng không bắt được. Có lẽ họ đã đem quân làm phản, đánh vào Đông cung, nên mới gọi chúng ta về cứu giá. Theo như ta thấy, cứ theo lệnh của Thái tử là được”. Trình Kiên là đệ tử của Dương Mục Lao, lệnh mà Lý Trừ Nhi truyền là do “Thái tử” và sư phụ y cùng ban ra, nên Trình Kiên chủ trương tuân lệnh “Thái tử”. Mộc An thấy Trình Kiên chủ trương như thế, mà Trình Kiên võ công còn cao hơn y, chỗ dựa cũng mạnh hơn y, y không có chủ ý, chỉ đành nghe theo, một lệnh ban ra, cánh quân Vũ lâm ấy đổi hậu đội làm tiền đội, lập tức thoái

lui.

Lư phu nhân trên lưng Đậu Tuyền Nương hơi thở chỉ còn thoi thóp, lúc ấy đột nhiên tinh thần phấn chấn lên, đưa tay vẫy gọi vợ Tiết Tung, Hàn Chỉ Phân liền dìu bà ta bước tới. Lư phu nhân nói “Thư thư, viên quan mới rồi dường như từ quý phủ tới, y có phải là Lý Trừ Nhi không?”. Vợ Tiết Tung nói “Không sai, y chính là Lý Trừ Nhi”. Lư phu nhân nói “Đoàn đại ca, các người phái người đi nghe ngóng tin tức, xem đã phát sinh chuyện gì rồi?”. Đoàn Khuê Chương nói “Đại tẩu tẩu không cần lo lắng, bọn ta sẽ phái người đi thám thính ngay”. Lúc ấy bèn bàn bạc với Vũ Thiết Tiểu, phái hai tên đệ tử Cái bang đi, lại dặn họ nghe được tin tức rồi thì tìm lấy một ít nhân sâm tới chùa Long Phúc gặp nhau.

Quân Vũ lâm đã rút lui, bọn Đoàn Khuê Chương cùng đệ tử Cái bang ung dung đi ra, trên các đường phố họ đi qua tuy vẫn còn rất nhiều quân sĩ nhưng bọn họ đều kêu la inh ỏi, người nào cũng vội vội vàng vàng chạy về phía hoàng thành, bọn Đoàn Khuê Chương tay cầm binh khí đi cùng một bọn đệ tử Cái bang, hình tích vốn rất khả nghi nhưng bọn quân sĩ kia không một ai bước lên cất vấn, mà ai lo phận người ấy, không can thiệp vào chuyện của nhau. Đoàn Khuê Chương vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm “Chẳng lẽ hai người Tiết Nhiếp quả thật to gan như thế, dám đem quân tấn công vào hoàng thành sao?”.

Chùa Phúc Long trên núi Bạch Mã phía đông thành, chỗ đó cách xa kinh đô. Lúc mọi người tới trước chùa đã là xế chiều, chỉ thấy cổng chùa đóng kín, trong rừng cũng không phát hiện ra tên quân sĩ nào, chỉ thấy dưới đất vương vãi những lều trướng cũ rách và một số vật nặng khó mang đi, thậm chí còn có cả một mũ và áo giáp.

Vợ Tiết Tung và Nhiếp Phong ngơ ngác nhìn nhau, viên quản gia nói “Xin hai vị phu nhân đừng nóng ruột, để lão nô gọi cửa xem sao”. Y bị trúng tên, tấp tễnh bước tới gọi cửa, qua hồi lâu bên trong có người hỏi “Ai đấy?”. Viên quản gia mừng rỡ nói “Hải ca nhi, ta là Hầu nhị thúc đây, người không nhận ra à?”. Người bên trong lại hỏi “Hai vị phu nhân cùng đi với ai, có bao nhiêu người?”. Viên quản gia bực mình nói “Nhiều người lắm, ta không có thời giờ đâu mà đếm. Người mở cửa ra mà xem lấy”. Thiết Ma Lạc cười nói “Hầu lão bá, người đừng sốt ruột, để ta tới nói cho”, rồi bước lên cao giọng nói “Ta là

Thiết Ma Lặc bạn thân của Tiết tướng quân, cùng bọn Đoàn đại hiệp hộ tống người nhà hai nhà các người tới đây”. Câu nói chưa dứt, quả nhiên cửa chùa đã mở ra.

Chi thấy một hòa thượng già và một hán tử trung niên bước ra, hán tử trung niên kia nhìn thấy Tiết phu nhân mặt đầy nước mắt, bên tóc mai đầy vết máu loang lổ, một vành tai không thấy đâu nữa, y hoảng sợ nhảy dựng lên, vội vàng quỳ xuống nói “Phu nhân gặp nạn, xin thứ tội cho tiểu nhân nghênh tiếp chậm trễ”. Hầu quản gia xô y một cái Nói “Người còn nói thế nữa, gọi suốt nửa ngày người mới mở cửa”. Hán tử kia nói “Nhị thúc, người đừng trách, Tiết Nhiếp hai vị tướng quân lúc lên đường có dặn lại, phải hỏi rõ ràng nếu là Thiết tướng công và Đoàn đại hiệp tới mới được mở cửa. Họ sợ các người đã bị quân Vũ lâm bắt được thật may quá, tuy bị chút tai nạn nhỏ, nhưng hai vị phu nhân vẫn được bình yên”.

Vợ Tiết Tung nhảy dựng lên nói “Cái gì, Tiết tướng quân đã đi rồi à, tại sao không chờ ta”. Hán tử trung niên kia tên Lưu Hải, vốn là người hầu trong nhà Tiết gia, được Tiết Tung cất nhắc làm Bách phu trưởng. Lưu Hải nói “Mời hai vị phu nhân, Đoàn đại hiệp, Thiết tướng công và các vị đại gia vào trong, để tiểu nhân từ từ bẩm báo”. Y thấy một bọn ăn mày rất đông đi cùng, cũng rất ngạc nhiên.

Chùa Phúc Long vốn rất rộng, bị thân quân của Tiết Tung chiếm đóng làm Tổng bộ, bên trong vẫn còn quân lương chưa kịp chuyển đi. Bọn đệ tử Cái bang cũng không khách khí, lấy luôn quân lương ra nấu cơm. Đoàn Thiết hai người cùng vợ của Tiết Tung và Nhiếp Phong vào trong nghe Lưu Hải kể lại sự tình.

Nguyên là Tiết Tung hoàn toàn không phải tới đánh vào hoàng cung, mà là thống lĩnh thân quân tới quận Sóc Phương nơi Túc tông hoàng đế dừng chân để đầu hàng. Lưu Hải nói “Lúc Nhiếp tướng quân tới thì Tiết tướng quân đã ra lệnh, quân sĩ đã sắp lên đường. Nhiếp tướng quân cũng khuyên y đóng lại để chờ phu nhân, nhưng Tiết tướng quân nói: Hiện tại sự tình cấp bách, thám tử báo về là triều đình đã phát binh mã tiến tới chùa Long Phúc, nếu chúng ta không mau chóng đem toán quân này đi, chờ lúc đại quân kéo tới bao vây, thì ngay cả chút căn cơ cuối cùng cũng mất hết. Tiết tướng quân lại nói: Đường thái tử mới lên ngôi, tự lập làm hoàng đế, đang cần mộ quân, chuyển này tới Sóc Phương, quân phòng trú (tức quận của An

Lộc Sơn) ở ba trăm dặm dọc đường lại có nhiều bộ thuộc cũ của chúng ta, nếu chúng ta cứ giương cờ hiệu làm phản, ít nhất cũng có một nửa đi theo, tới Sóc Phương thì sợ gì hoàng đế nhà Đường không coi trọng chúng ta? Biết đâu chúng ta còn có thể tìm được một chức Tiết độ sứ. Nhiếp tướng quân khuyên mãi không được, sau cùng cũng chỉ đành đi với Tiết tướng quân, chỉ lưu lại một mình tiểu nhân ở đây để đón tiếp phu nhân”.

Vợ Tiết Tung khóc lớn nói “Đến lúc khẩn cấp thế này mà y vẫn coi trọng công danh phú quý của mình, cả vợ kết tóc xe tơ cũng không nghĩ tới”. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm “Tiết Tung tuy là một kẻ tiểu nhân, nhưng lần này y mang quân phản lại An Lộc Sơn thì cũng có lợi cho quốc gia”, liền nói “Hai vị phu nhân không cần đau buồn, hiện có Vũ bang chủ của Cái bang ở đây, chờ khi sóng gió hơi yên, hai vị phu nhân có thể cải trang, nhờ đệ tử Cái bang hộ tống tới Sóc Phương gặp lại tôn phu. Vợ Tiết Tung trên mặt đầy vẻ xấu hổ, lạy phục xuống nói “Đa tạ Đoàn đại hiệp không nhớ thù cũ đại ân đại đức”. Đoàn Khuê Chương nói “Chuyện qua rồi nhắc lại làm gì? Chúng ta vào thăm Lư phu nhân đi”.

Lư phu nhân bị thương rất nặng, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo Đậu Tuyến Nương đang bên cạnh săn sóc. Nàng thấy Đoàn Khuê Chương bước vào, liền hỏi “Tiết Tung chạy rồi phải không, con gái ta đâu?”. Đoàn Khuê Chương nói “Tiết Nhiếp hai vị tướng quân đã đi Sóc Phương đầu hàng hoàng đế nhà Đường, Nhược Mai và Ân Nương cũng được họ dắt theo”. Vợ Tiết Tung nằm phục xuống trước giường khóc nói “Thư thư, nhà ta có lỗi với người”. Lư phu nhân nói “Không, tướng quân nhà người đã cải tà quy chính, đó là không có lỗi với ta. Ta chỉ tiếc là không được nhìn mặt con gái một lần”. Đoàn Khuê Chương nói “Đại tẩu, tẩu cứ yên tâm dưỡng thương đi”. Lư phu nhân thoáng mỉm cười nói “Hai nhà chúng ta quả thật là nhiều tai lắm nạn, may mà hôm nay còn được gặp nhau. Chỉ là e ta không có phúc phận dựng vợ gả chồng cho hai đứa nhỏ rồi. Ồ, lệnh lang đâu? Lần này y không cùng đi à?”. Đoàn Khuê Chương sợ nàng lo lắng thêm, nên không nói cho nàng biết chuyện con trai mất tích, chỉ nói “Đang lúc binh hoang mã loạn, ta không dám dắt tiểu nhi tới Trường An”.

Lư phu nhân chợt hỏi “Quan quân đuổi tới chưa?”. Thiết Ma Lặc nói “Chưa”. Lưu Hải cũng nói “Ta cũng đang ngạc nhiên, Tiết tướng quân nói thám tử đã nghe ngóng được tin triều đình (chỉ “triều đình”

của An Lộc Sơn) phát binh mã tới chùa Phúc Long, nhưng bây giờ đã qua hơn nửa ngày mà vẫn chưa thấy gió khuếch động gì cả”. Tinh thần Lư phu nhân đột nhiên trở nên phấn chấn, hai mắt mở to, thoáng nét cười nói “Hay lắm, tin tức ấy rất hay”.

Vợ Tiết Tung sững sốt, vội hỏi “Hay chỗ nào, ta vẫn chưa hiểu, thư thư là Gia Cát trong đám phụ nữ, xin cớ bỏ mối nghi ngờ cho ta”. Lư phu nhân nói “Chuyện này rất dễ hiểu. An tặc vốn đã phát binh nhưng hiện vẫn chưa tới, rõ ràng là đi được nửa đường đã bị triệt hồi. Tại sao lại triệt hồi? Chuyện đó không hỏi cũng biết, chính là lại phát sinh một chuyện cực kỳ bất ngờ, còn nghiêm trọng hơn cả chuyện Tiết Nhiếp hai vị tướng quân làm phản”. Đoàn Khuê Chương gật gật đầu nói “Đại tẩu, cách nhìn của người rất có lý. Nếu đã như thế, thì người càng nên yên tâm dưỡng thương”.

Lư phu nhân ho khục khặc mấy tiếng, thở phào một hơi, rướn người lên nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong vẻ phấn chấn có mấy phần nôn nóng, như sốt ruột chờ đợi tin tức gì đó. Đậu Tuyên Nương và phu nhân Tiết Tung bước tới đỡ nàng, đột nhiên nàng mở to hai mắt, nhìn vào phu nhân Tiết Tung nói “Thư thư, ta nhờ cậy người một chuyện”. Vợ Tiết Tung vội nói “Thư thư, người cứ việc căn dặn là được”.

Lư phu nhân nói “Ta sợ không gặp được con gái ta. Hiện nó đã theo Tiết tướng quân tới Sóc Phương, ngày sau vợ chồng các người đoàn tụ, xin phu nhân nói rõ thân thế lai lịch của nó cho nó biết. Còn nữa, nó từ nhỏ đã hứa hôn với con trai Đoàn đại hiệp, nếu Tiết tướng quân gả nó cho người khác thì người ngàn vạn lần phải tìm cách ngăn cản. Tính tình của Tiết tướng quân thì ta đã biết, nếu ngăn cản không được thì xin người ngầm nói cho nó biết, bảo nó trốn đi. Những chuyện này đều phải giấu diếm Tiết tướng quân, phu nhân làm được không?”.

Vợ Tiết Tung lộ vẻ xấu hổ, hạ giọng nói “Thư thư, người không cần lo lắng, phu nhân sẽ khỏe lại thôi. Còn nếu xảy ra chuyện tai bay vạ gió gì, thì ta cứ làm theo lời phu nhân là được. Chồng ta cướp con gái người, không cho mẹ con người nhận nhau, trước nay ta vẫn áy náy về chuyện đó, có điều hiện y đã phản lại An tặc, theo về nhà Đường, Đoàn đại hiệp lại là ân nhân cứu mạng cho già trẻ cả nhà y, tương lai chắc y cũng sẽ không ngang ngược như thế nữa, đâu lại có

thể làm chuyện gì có lỗi với phu nhân và Đoàn đại hiệp”. Lư phu nhân cười gượng nói “Chỉ mong là như thế”. Đó là tỏ ý không tin Tiết Tung. Vợ Tiết Tung vừa xấu hổ vừa áy náy, vội nói “Thư thư, người yên tâm, nếu lão trời đánh kia quá thật ngang ngược không chịu nói lý lẽ, thì cho dù y giết chết ta, ta cũng sẽ nói hết sự thật với con gái người”. Đâu Tuyền Nương cũng nói “Đại tẩu, con gái tẩu là con dâu chưa cưới của nhà ta, bọn ta cũng tuyệt nhiên sẽ không để mất nó, ít là một năm, nhiều là ba năm, bọn ta sẽ đích thân tới Sóc Phương tìm Tiết Tung đòi lại con dâu, hai nhà chúng ta hợp thành một nhà, cùng ăn mừng được đoàn tụ. Lư phu nhân gật gật đầu nói “Thế thì ta yên tâm rồi”. Chợt lại như nhớ ra chuyện gì, lại nói với vợ Tiết Tung “Chiếc Phụng thoa của con gái ta là sính lễ của Đoàn đại hiệp đưa cho nó, trong mỏ con phụng có chỗ rỗng, ta đã viết thân thế lai lịch của nó ra một tờ giấy giấu ở trong đó. Nếu sự tình khẩn cấp, người không kịp nói cho nó biết, hoặc giả nó phòng tin lời người nói, thì người nói cho nó biết bí mật ấy, bảo nó lấy viên giấy trong mỏ con phụng ra mà xem”.

Vừa nói tới đó, chợt có tiếng Vũ Thiết Tiêu ở ngoài kêu âm lên “Tin, tin hay đấy, người mau vào bẩm với Đoàn đại hiệp và Lư phu nhân”.

Chỉ thấy một người ăn mày vội vã bước vào, chính là tên đệ tử Cái bang được Vũ Thiết Tiêu phái đi nghe ngóng tin tức vừa bước qua cửa là cao giọng kêu lớn “Tin mừng, tin mừng! An Lộc Sơn đã bị con trai y giết rồi!”.

Đoàn Khuê Chương vừa ngẩn ra, chợt nghe Lư phu nhân buông tiếng cười rộ nói “Hay lắm! An Lộc Sơn người cũng có ngày hôm nay! Sứ lang, người dưới tuổi vàng đã có thể nhắm mắt được rồi!”.

Đâu Tuyền Nương kêu lên “Đại tẩu, người...”. Chợt thấy Lư phu nhân vẻ mặt tươi cười còn chưa thu lại, hai mắt đã nhắm nghiền, đầu thì gục xuống, Đâu Tuyền Nương đưa tay lên mũi nàng xem, thì đã đứt hơi rồi.

Vợ Tiết Tung bật tiếng khóc lớn, vợ Nhiếp Phong thì quay qua hỏi kỹ tên đệ tử Cái bang ấy. Y nói “Nghe nói là Thái tử Thái bảo Nghiêm Trang chủ mưu, người hạ thủ là thái giám Lý Trừ Nhi. Nghiêm Trang hiện được phong là Phùng đức vương, nắm quyền triều chính, hiện đang do Nghiêm Trang ra mặt triệu tập bá quan văn võ

của ngụy triều phát tang cho An Lộc Sơn, lại đưa tân hoàng đế lên ngôi. Chà, không ngờ tin mừng này lại thành đạo bùa đòi mạng vị phu nhân kia!”. Y hai tay giăng một cái, một bao nhân sâm rách toạc đổ tung tóe xuống đất, đó là nhân sâm mà Đoàn Khuê Chương bảo y mua để làm Tục mệnh thang, các hiệu thuốc trên đường đều đóng cửa, y đã mất rất nhiều sức lực vất vả lắm mới lấy trộm được một bao, nhưng bây giờ đã không cần dùng tới nữa rồi.

Đoàn Khuê Chương mắt đầy lệ, đứng chết đứng trước giường Lư phu nhân, nhưng không sao khóc được. Vợ Nhiếp Phong nói “Đoàn đại hiệp, xin đừng đau xót, ta kể một chuyện cho người nghe. Cái chết của An Lộc Sơn thật ra là do Lư phu nhân mượn tay Nghiêm Trang giết y. Nếu nói tới kẻ chủ mưu, thì Lư phu nhân mới đúng là chủ mưu. Thiết Ma Lặc cũng kể lại bí mật y nghe trộm được đêm trước vợ Nghiêm Trang thỉnh giáo Lư phu nhân ra sao, Lư phu nhân vạch ra mưu kế giúp chồng bà ta thế nào, khiến mọi người nghe thấy đều ngẩn ra.

Đoàn Khuê Chương ngẩng đầu lên trời cười lớn, trong tiếng cười nước mắt chảy xuống ròng ròng, chợt khom người lạy rạp xuống, nói “Đại tẩu, người quả thật là một nữ hào kiệt, làm bọn mày râu bọn ta thẹn chết đi được”.

Lúc ấy y mới khóc được ra tiếng. Mọi người đang khóc tang, tên đệ tử Cái bang thứ hai mà Vũ Thiết Tiêu phái đi nghe ngóng tin tức cũng đã tới, y đem tin về tình hình lúc An Lộc Sơn bị giết, cũng mang về một tin dữ. Dương Mục Lao được “tân hoàng” trọng dụng, kiêm nhiệm Thống lĩnh “quân Vũ lâm”, Sử Tư Minh vốn là Phó thủ của An Lộc Sơn thì nắm hết binh quyền, vẫn đem quân làm loạn, tranh cướp giang sơn với nhà Đại Đường.

Nguyên là An Khánh Tự “Thái tử” của An Lộc Sơn tầm thường bất tài, không được cha thích, thường bị đánh đập chửi mắng, sợ bị An Lộc Sơn phế truất, vì thế mới nghe lời xúi giục của Nghiêm Trang, âm mưu giết cha. Hôm ấy An Lộc Sơn sau “sự biến ở Ly cung”, vì cuộc “thịnh hội” kia bị bọn Thiết Ma Lặc phá cho tan nát, lúc về cung vừa sợ vừa giận, y vốn có bệnh ở mắt, sau cơn tức giận hai mắt đều lòa luôn. An Khánh Tự giả tới thăm bệnh, dắt Lý Trừ Nhi vào, An Lộc Sơn đang nằm phanh bụng ra ngủ. Lý Trừ Nhi tay lên đao xuống, một đao mổ phanh bụng y. An Lộc Sơn là một người béo mập, theo lời đồn

là sau khi bị mổ bụng, trong bụng vẫn còn vài đấu rượu. Đó cũng là vận may của Lý Trừ Nhi, vì An Lộc Sơn sức khỏe hơn người, nếu hai mắt y chưa lòa, chắc chắn Lý Trừ Nhi không thể giết y dễ dàng như thế.

Mọi người nghe xong vừa mừng vừa lo. Đoàn Khuê Chương trầm ngâm một lúc, nói “Cho dù Nghiêm Trang có ý bỏ tối theo sáng, thì không nên để binh quyền lọt vào tay người khác, y không đưa ra được chủ trương, xem ra y và An Khánh Tự đều biến thành con rối trong tay Sử Tư Minh, trận loạn lạc này vẫn còn kéo dài. Có điều An Lộc Sơn vừa chết, nội bộ của họ ắt sẽ xảy ra biến loạn, ngày bại vong cũng còn không xa đâu”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Có điều đó là chuyện tương lai, hiện chúng ta nên đề phòng họ phái quân tới đây, nên rời khỏi chỗ này càng sớm càng tốt”.

Lúc ấy Đoàn Khuê Chương bèn mời Vũ Thiết Tiêu vào bàn bạc, Vũ Thiết Tiêu lập tức ưng thuận, tình nguyện hộ tống già trẻ hai nhà Tiết Tung và Nhiếp Phong tới Sóc Phương, vợ Tiết Tung cảm kích đến rơi lệ, chuyện không cần nói rõ.

Còn lại việc an táng Lư phu nhân, may mà chùa Phúc Long là một chùa lớn nổi tiếng ở Trường An, bình thời có nhiều người muốn làm việc thiện, bố thí rất nhiều quan tài. Phương trượng Quảng Trí thiền sư lại là bạn thân của Nhiếp Phong, Đoàn Khuê Chương liền ủy thác cho y việc mai táng Lư phu nhân, để ngày sau thái bình sẽ trở lại đời mộ, hợp táng nàng với chồng.

Vợ chồng Đoàn Khuê Chương dậy nắp quan tài cho nàng, không tìm được sa nước mắt, Đậu Tuyền Nương thở dài nói “Lúc lâm tử bà ta gởi gắm lại con gái, bây giờ đã biết nơi ở của con gái bà ta, còn con trai chúng ta thì chưa biết rơi vào tay ai. Chuyện thông gia của hai nhà Đoàn Sử thật là tai nạn trùng trùng, cũng không biết chúng ta có phúc phận cưới đứa con dâu này hay không nữa”.

Thiết Ma Lặc chợt nói “Tiểu diệt có một việc đang định bẩm lại với cô dượng. Hai tháng trước tiểu diệt gặp Không Không Nhi, y nói đã qua cái hẹn mười năm, bây giờ có thể trả lại biểu đệ cho cô dượng rồi”.

Đoàn Khuê Chương sửng sốt, rồi lập tức kêu lên “Không sai, đúng là lúc ấy Không Không Nhi có nói như thế, y nói thằng nhỏ bị một người đòi mang đi, người ấy dường như là bậc tiền bối mà y kính sợ,

nhưng y tình nguyện bảo đảm, nhiều nhất là mười năm nhất định sẽ trả con của bọn ta lại”.

Đậu Tuyến Nương cười nhạt nói “Lời của Không Không Nhi mà tin được à, các người không sợ mắc lừa lần nữa sao?”. Nàng cảm giận nên không coi lời nói của Không Không Nhi ra gì, nên cái hẹn mười năm gì đó đã sớm quên đi.

Đoàn Khuê Chương nói “Nàng khoan hãy nổi giận, nghe Ma Lặc nói y gặp Không Không Nhi thế nào, nói chuyện với y thế nào đã”. Lúc ấy Thiết Ma Lặc liền đem chuyện hôm ấy y bị Vũ Văn Thông truy bắt, về sau Không Không Nhi đột nhiên xuất hiện, giúp đỡ y thế nào, nhất nhất kể lại một lượt, sau cùng nói “Không Không Nhi nói mời cô dưỡng tới quán Ngọc Hoàng trên đỉnh Ngọc Thụ tìm y, trong vòng ba tháng y sẽ không rời khỏi chỗ đó, á chà, bây giờ đã gần hai tháng rồi, chỉ còn hơn một tháng nữa thôi”.

Đoàn Khuê Chương nói “Thế nào? Nếu Không Không Nhi là người xấu thì y đã không giúp Ma Lặc. Huống hồ chỉ có một manh mối này, cho nàng không tin y cũng phải tới tìm y một chuyến”.

Đậu Tuyến Nương nói “Được rồi, nếu lần này lại là trò lừa đảo, chúng ta cứ liều mạng với Không Không Nhi là được”.

Lúc vợ chồng họ tranh luận, Hàn Trạm ngồi một bên chỉ mỉm cười, Đoàn Khuê Chương thấy thần sắc của y có vẻ khác lạ liền hỏi “Hàn lão tiên bối có cao kiến gì?”. Hàn Trạm cười nói “Ta nghe nói Không Không Nhi là kẻ ương bướng, hành sự kỳ quái, trong võ lâm có nhiều người khen ngợi y, cũng có rất nhiều người chửi mắng y, nhưng hiện cách nhìn về Không Không Nhi của hiền phu phụ các người cũng vừa khéo mỗi người theo một phía, vì Không Không Nhi mà sinh ra cãi cọ, chuyện đó không buồn cười sao? Thật ra không cần tranh cãi, tới núi Ngọc Thụ xem thử là minh bạch thôi mà. Dù sao lão phu cũng rảnh rồi, nếu các người không chê bỏ, ta cũng muốn cùng các người đi một chuyến, xem thử Không Không Nhi rốt lại là loại người nào?”.

Đoàn Khuê Chương cả mừng nói “Có lão tiên bối đi cùng thì còn gì bằng. Tuyến Nương, nàng yên tâm được chưa? Nếu Không Không Nhi quả thật là người xấu, lừa chúng ta mắc câu, thì có mặt Hàn lão tiên bối, còn sợ gì không đối phó được y?”. Hàn Trạm cười nói “Đoàn đại hiệp khách khí rồi, vợ chồng các người liên thủ thì còn cần gì lão phu giúp đỡ? Có điều không phải lão phu cậy già khoe khoang, đại

khái nếu lão phu có mặt, thì Không Không Nhi cũng không dám động thủ thật đâu”.

Đậu Tuyến Nương nghĩ thầm “Người tuy là danh gia điểm huyết đệ nhất thiên hạ, nhưng chưa chắc Không Không Nhi cũng đã sợ người. Cầu ấy không khỏi quá tự phụ đấy”. Đoàn Khuê Chương lại ngấm ngấm ngạc nhiên “Hàn lão tiên bối vốn là người khiêm nhường, tại sao hôm nay lại coi thường Không Không Nhi, chẳng lẽ bên trong còn có duyên cớ khác?”. Y liếc mắt một cái, chợt thấy Thiết Ma Lặc trên mặt cũng hơi thoáng nét cười, Hàn Chỉ Phần thì đang đưa mắt ra hiệu cho y. Đoàn Khuê Chương nói “Ma Lặc, chắc người có câu gì muốn nói phải không?”. Thiết Ma Lặc nói “Không có gì, tiểu diệt và Chỉ Phần đều muốn tới đó xem trò vui”. Thật ra Thiết Ma Lặc đã biết “duyen cớ” ấy, có điều y trải qua bấy nhiêu năm rèn luyện, đã hiểu rõ nhân tình thế cố hơn trước, Đậu Tuyến Nương đã có thành kiến rất sâu với Không Không Nhi, nên Thiết Ma Lặc cũng không muốn nói ra.

Lúc ấy đã bàn bạc xong, một toán năm người lập tức rời khỏi chùa Phúc Long. Trường An đang lúc hỗn loạn, Thiết Ma Lặc lại có tám lệnh bài Nhiếp Phong đưa cho, nên ra khỏi thành không gặp chuyện gì rắc rối.

Họ ngày đêm đi mau, hôm ấy đã tới dưới núi Ngọc Thụ, tính lại ngày tháng thì từ Trường An tới đó đã mất một tháng ba ngày, chỉ còn hai ngày là hết cái hạn ba tháng của Không Không Nhi. Đoàn Khuê Chương thở phào một hơi nói “Chiều mai là có thể tới quán Ngọc Hoàng rồi”.

Núi Ngọc Thụ vách đá dựng thẳng, đỉnh cao chót vót, thế núi hiểm trở, có một đường sơn cốc dài hẹp, quanh co khúc khuỷu, quái thạch lởm chởm, quả thật bước đi một bước cảnh vật đều thay đổi, khác lạ. Đậu Tuyến Nương nói “Khuê Chương, chàng còn nhớ lần trước chúng ta tới đây bị người ta ám toán không?”. Câu nói chưa dứt chợt nghe huyết một tiếng, một mũi tên bay vọt lên trời, trên sườn núi xuất hiện hai hán tử dáng người vạm vỡ. Đậu Tuyến Nương tức giận nói “Hay lắm, quả nhiên lại diễn lại trò cũ à?”. Đoàn Khuê Chương cười nói “Lần này thì không phải ám toán, chúng ta gặp phải bọn cướp rồi”.

Thiết Ma Lặc cười lớn nói “Bọn cướp đánh cướp à? Hô hô, con

mắt của các người không được sáng lắm đâu, các người biết ta là ai không? Các người lại định đánh cướp tổ tông giặc cướp à?”.

Hán tử kia quát “Hay lắm, té ra thằng tiểu tử này là bè đảng Đậu gia. Lão tử chuyên giết cường đạo đây, xem đao?”. Chỉ nghe vù một tiếng, ba ngọn phi đao dàn thành hình chữ “phẩm” phóng tới Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc vung kiếm gạt, keng một tiếng đánh rơi một ngọn phi đao, nhưng chỉ thấy hồ khẩu chọt tê rần, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai ngọn phi đao hai bên đã đồng thời phóng tới.

Thiết Ma Lặc thân hình móp xuống, dùng thân pháp Ngọa hổ phiên thân lăn ra vài trượng, hai thanh phi đao ấy cắm vào chỗ y vừa đứng, nếu động tác của y hơi chậm, thì đã bị đóng đinh xuống đất rồi.

Cùng lúc hán tử kia phóng phi đao ra, Đậu Tuyến Nương cũng phát đạn hoàn, ba viên đạn sắt mau như chớp bắn tới, hán tử kia đứng trên sườn núi, nghe tiếng ám khí xé gió, thân hình co lại một cái núp vào một gốc cây lớn phía sau, ba viên đạn hoàn đều cắm vào gốc cây.

Đậu Tuyến Nương cười nhạt nói “Người Đậu gia tới rồi, sao người lại biến thành con rùa đen rút đầu rút cổ thế?”. Câu nói chưa dứt, một hán tử khác đã quát “Mụ giặc cái đừng khoe khoang, để xem ai là con rùa đen rút đầu rút cổ”, rồi giang hai tay ra một cái, sáu ngọn phi đao liên tiếp phóng ra.

Đậu Tuyến Nương cười nhạt nói “Viên ngọc nhỏ như hạt gạo cũng phát ra ánh sáng à?”, đạn hoàn bắn ra như sao xẹt. Công phu ám khí của nàng đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, đạn hoàn tuy nhẹ hơn nhưng vừa chạm vào là chặn đứng phi đao lại, chỉ nghe tiếng keng keng vang lên không ngớt, phi đao và đạn hoàn đồng thời rơi xuống đất, trên không ánh bạc giao thoa, tia lửa tung bay trông rất đẹp mắt.

Hán tử núp sau gốc cây lúc ấy cũng đã bước ra, cũng giang hai tay ra, đồng thời phóng ra sáu ngọn phi đao. Cung đạn của Đậu Tuyến Nương tuy phát ra rất mau nhưng rốt lại cũng không thể trong chớp mắt phát ra mười hai viên đạn hoàn, có hai thanh phi đao không bị đạn hoàn đánh rơi, đi một vòng trên không, lại hợp thành một vòng tròn màu bạc phóng mau vào cổ nàng.

Đậu Tuyến Nương không sao đón đỡ, chỉ đành ra chiêu Phượng điểm đầu, thân hình rún thấp xuống. Đoàn Khuê Chương thân hình lướt tới, bảo kiếm ra chiêu Hoàn vân đoạn phong chém hai ngọn phi

đao đứt làm bốn đoạn.

Đại hán kia cười nói “Té ra người cũng là con rùa đen rút đầu rút cổ”. Đậu Tuyến Nương cả giận nhắm đúng vào y bắn một phát, hán tử kia không kịp phóng phi đao ra, tuy né tránh rất mau nhưng cũng bị đạn hoàn bắn trúng hông, kêu lên “Nguy to, chạy thôi!”, rồi cùng đồng bọn bỏ chạy lên núi.

Đậu Tuyến Nương nổi tức giận khó tan, cầm cung đuổi theo, Đoàn Khuê Chương nói “Chúng ta đang có việc gấp, bọn tiểu tặc này bỏ đi đừng đếm xỉa tới”. Đậu Tuyến Nương nói “Chàng không nghe họ nói gì sao? Họ là đùng chạm tới Đậu gia, há lại không tra xét cho rõ ràng”. Đoàn Khuê Chương không sao ngăn cản, chỉ đành cùng nàng đuổi theo lên núi.

Đuổi qua một chỗ sườn núi, chợt thấy trên đỉnh núi có một gian nhà giống như ngôi chùa. Hàn Trạm phía sau chợt kêu lên “Đoàn đại hiệp khoan đã!”.

Đúng là: *Hiểm nguy họa nạn theo nhau tới, Đất phẳng đâu ngờ dấy núi cao.*

Muốn biết việc sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Vietkiem.com